

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krome, za pol in četrt leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. seprodajajo po 6 v.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopije štev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 29.

V Ptuj v nedeljo dne 19. julija 1908.

IX. letnik.

Kmetje v ptujem okraju!

Suša vam dela to leto neprecenljivo škodo. V drugih krajih države se daje takoj podpora, na pa se prezira. Zato sklicuje okrajni odbor ptujski

veliki kmetski zbor

ki se vrši v nedeljo, 19. julija ob 9. uri dopoldne na vrtu, pri slabem vremenu pa v veliki dvorani „Vereinshausa“ v Ptuj.

Dnevni red tega znamenitega shoda je:

„Suša, njene posledice in kmetske zahteve“.

Govorilo se bo de v obeh deželnih jezikih. Pridite vsi!

Sklicatelji.

Kako postajajo duhovniki bogati.

(Po „Bauernzeitung“.)

Vbogi in enostavni cerkveni sestav prvih kristijanov je postal kmalu uspešni „kšeft“. Tu so v prvi vrsti „relikvije“, o katerih krščanstvo skozi stoletja ničesar vedelo ni. Ali končno so našle spekulativne glave vse mogoče kosti, lesovje itd., ki so baje v zgodovini krščanstva nekaj vloge igrali. In serede so morale vse te stvari „tudeže“ delati.

Najvažnejša vseh „relikvij“ je v „Loretto“.

Ona obstoji iz hiše, v kateri je nekaj „Mati Božja“ stanovala. In to hišo so baje „angeli“ leta 1294 čez dežele in morje iz Palestine v Loreto na Italijanskem prenesli. Od tega časa romali so milijoni ljudi v Loreto in so „ofrali“ milijone denarja.

Po raznih stoletjih našle so druge spekulativne glave vse, prav vse, kar je v dotiki z življenjem Jezusa. Križ, sulica, goba, pot, ja celo kos kruha, ki je baje ostal ob zadnji večerji. Seveda tudi pravo „ne šito“ suknjo Jezusa; te so celo 20 komadov našli in so jo ob enem shranjevali in molili v Rimu, St. Jago na Španskem, Trierju, v Kölnu, Firulu itd. Kmalu so našli tudi srajce, čevlje, laso, ja celo steklenico mleka iz Marijinih prs. Našli so hlače sv. Jožefa, štrik, na katerem se je Judaž obesil itd. In pri vseh teh „relikvijah“ se je milijone denarja „ofralo“.

Najboljša iznajdba pa so bili „odpustki“. Kako se je s temi „odpustki“ delalo, dokazuje spis „Sto pritožb nemškega naroda“ iz l. 1522. Tam čitamo: „S to kremarijo z odpustki se je ljudstvu ves denar jemalo. Prava krščanska pobožnost je pričela ponehavati, ker je imel vsakdo „pravico“ toliko grešiti, za kolikor denarja je mogel odpustkov kupiti. Zato so se razširjevali nenravnost, krvna sramota, prelom zakona, kriva prisega, uboj, tatvina, umor, oderuštvo, sploh vsi grehi. Ljudje so si upali vse pregrešiti, ker so si zamogli z nekaj denarja odpustke nakupiti.“

Papež Sikstus IV. (leta 1470—1484) je porabil dostikrat za eno samo večerjo 20 tisoč goldinarjev. Jato veliko denarja je prinašalo papežem „slavnostno leto“ (Jubeljahr). Tako leto je razpisal najprve papež Bonifacij VIII. (leta 1294—1303). Imelo bi se najprve ponavljati od 100 do 100 let. Že prvo slavnostno leto je prineslo papežu 15 milijonov zlatih goldinarjev. Poznejši papeži so zmanjšali dobo na 50, 30 in 25 let. Že Klemens VI. je praznoval leta 1350

drugo slavnostno leto, ki mu je prineslo 22 milijonov zlatih goldinarjev. Več kot 1 milijon vernikov je prišlo takrat v Rim in se je tako po cerkvah drenalo, da je bilo več oseb zadušenih. Dva duhovnika sta imela dovolj opraviti, da sta z grabljami darovani denar iz oltarjev grabila.

Pod cesarico Marijo Terezijo je romalo v Rim tekom 40 let skupno 221 milijonov goldinarjev in to le iz Avstrije. In koliko denarja roma še danes v Lourdes ali Maria Zell itd. . .

Kdor pri vsemu temu še ne veruje, da se poteguje duhovščina za denar, ta je slep. Zato se tudi duhovniki ničesar tako ne bojijo nego izobrazbe. Ali pomagalo jim ne bo, tudi v pobožni Avstriji ne, ako bodejo naprednjaki skupaj držali, ne samo v besedah, temveč tudi v dejanjih!

Politični pregled.

Državni zbor se zopet ne bode zaključil. Le zasedanje se bo de pretrgalo. Razlika tiči v tem, da dobio poslanci valed tega tudi v političnih svoje dijete naprej. Možakarji, ki se toliko za ljudstvo trudijo, da so že kar plešasti, bodejo torej po zabavah hiteli, v kopalniščih počivali in zato še plačo vlekli. Ta „špas“ nas košta vsak dan čez 10 tisoč kron. . .

Konec vremenske kanone. Listi poročajo, da je vojno ministerstvo vinogradnikom odtegnilo dovoljenje za cenejšo dobavo smodnika za vremenske kanone. Minister pravi, da se ti vremenski kanoni niso obnesli. Tudi razni znanstveniki pravijo to. Prvič se je vporabilo vremenske kanone leta 1895 v Slovenski Bistrici. Na Nižje Avstrijskem se je vremensko streljanje že davno ustavilo.

Glede pomanjkanja krme so se vrnila 7. t. m. v poljedelskem ministeriju posvetovanja. Govorilo se je zlasti o srednji in spodnji Štajerski,

Prošnja za dež.

Pri Sr. Katarini na gornjem Štajerskem imajo prav skrbnega župnika, pravega pastirja vernih ovčič in trdoglavih kostruov. Briga se za vse zadeve svojih župljanov tako goreče, da bi še dobri stariši ne mogli z večjo ljubeznijo voditi svojih otrok. Cerkvenemu odboru ni bilo nikoli treba delati težkih cerkvenih računov, kajti g. župnik so bili zadovoljni, če so se cerkmeštri samo podpisali na prazen papir; a tudi župan si ni nikdar bšil glave zavoljo občine. In kako gladko iztečejo pri Sr. Katarini volitve! Sami veste, kako se vršijo po drugod. Ta bi bil rad župan, njegov sosad tudi. Tega hoče duhovščina posaditi na občinski prestol, a drugi ne marajo zanj. Urha prigiranja njegova častihlepna žena, naj se pobriga, da pride občinski odbor, Bibniku pa brani njegov hudi angelj varuh, da bi šel k volitvi, češ: čemu bi tratil po krémah čas in denar. Potem še pricaplja naprednjaki in zahtevajo, naj se volijo le pametni možje. Tako gre vse križem in kražem, in konec je navadno sovraštvo in slaba izvolitev. V tem oziru so Katarinčani srečni ljudje. Kadar se jim oznanijo kakšne nepotrebne volitve, vselej reče župnik: volite tega, tega in onega, to

so katoliški možje! Če pa katera trmasta glava ni voljna slepo ubogati, tedaj zapreti skrbni pastir: „Kdor je proti meni, ta je proti sveti veri; kdor pa je proti sveti veri, on je proti Bogu, tisti pride v peklo!“ — Take grožnje so vsakikrat pomagale. Ni čuda, kdo bi se le zavoljo same neumne volitve moral pustiti celo večnost pražiti v psklenem ognju? Tega pa že ne! Bolj pametno je, raje lepo ubogati in potem čakati na velikansko plačilo, katero so „gospod“ obljubili pokornim vernikom.

No, letošnje leto pa Bog ni poplašal Katarinčanom slepe ubogljivosti, ampak poslal je eslo nad nje hudo šibo v podobi velike suše. Nad njihovimi hribi in gorami razpenjalo se je že več tednov modro nebo, solnce je pripekalo, kakor da je naprošeno in le malokedaj se je prikazal tanek oblček, ki pa je zopet hitro izginil. Zato je začela zemlja pokati, poprej zeleni travniki so postajali rujavkasti, setve, ki so spomladu lepo obetale, so jela prezgodaj zoreti, sadje na drevju se ni moglo lepo razvijati, zelje na kapusu je nehalo rasti, in sploh je vročina pretla uničiti vse nasade.

Katarinčani so začeli zdihovati in pošiljati proseče poglede tja gori, kjer stanuje stvarnik vsaga sveta, gospodarji so pristavili po vsakem

obedu navadni molitvi še po eden očenaš za dež po večerih si slišal moliti rožne vence za mokro vreme, tola modro nebo se ni nehalo smehljati in solnce ne pripekati.

Kaj pa zdaj? Kaj neki družaga, kakor presiti gospoda župnika, naj preskrbi prepotrebni dež! In res sta se zdrnila oče župan in dedek cekmeštar ter hodila dva dni po fari od hiše do hiše in nabirala denar. Ko sta že nabrala precej lep kupček, sta se v soboto zvečer podala ž njim v farovž k vsemogočnemu gospodu. Seveda so ju malo pisano pogledali, ker nista prišla predpoldne, a ko so zapazili, da držijo dedek cekmeštar v robcu nekaj zaritega, so ju milostno pustili v sobo in prijazno vprašali, česa želita.

Očka župan so malo pokašljali in začeli ponižno praviti: „Vejo, prečastiti gospod, suša nam hoče letos vse pobrati: travniki so že rujavji, zelje ne raste, zito prehitro zori, korenja ne bo in vse, vse se bo posušilo. Zato sva z dedekom cekmoštrovom nabrala nekaj malega in prišla prosit, da bi prečastiti gospod hitro napravili procesijo in nam izprosili deža.“

Ko so očka župan govorili in prosili, odvezali so dedek cekmeštar robec in vsipali na mi zo 55 kron. Tedaj se je naenkrat zablikalo,

Vsi v nedeljo 19. t. m. na kmetski zbor v Ptuj.